

3) Tredie Behandling af:

Forslag til Lov indeholdende Tillæg til
Indfødsretsloven af 15de Januar 1776.

Mødet hævet Kl. 4 $\frac{3}{4}$.

Treogetsyretvende Møde.

Mandagen den 19de December Kl. 1 $\frac{1}{2}$.

Protocollen for forrige Møde blev oplæst
og vedtagen.

Formanden: Siden forrige Møde er
paa de Herrers Pladser omdeelt. Endrings-
forslag til 3die Behandling af Forslag til
Pensionslov.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behand-
ling af: Forslag til Lov sigtende
til at fremme Lehn's, Stamhuses
og Fideicommissgodsers Overgang
til fri Fordeindom m. m.

Formanden: De Herrer ville erindre,
at det er ved sidste Afdeling af Sagen, vi be-
finde os, nemlig Lovforslagets §§ 22—25
med tilhørende Endringsforslag, af hvilke
imidlertid Forslagene under Nr. 26, 27, 31
og 34 ere bortfaldne. Forhandlingen er her-
ved gjenaabnet. Jeg giver Ordet til den
ærede 3die Landsthingsmand for 1ste Kred.

Brock: Forhandlingen om dette Afsnit
har, og det vistnok meget naturligt, fornemme-
lig opholdt sig ved Lovkastets § 23, og det
er ogsaa om denne Paragraph, at jeg skal
tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger. Jeg
vil da først ytte, at jeg med megen Inter-
esse har fulgt den høitærede Justitsministers
Foredrag i Lordags, og at jeg har fundet
nogen Beroligelse i, at han i sit Foredrag
gjorde en bestemt Adskillelse mellem første og
andet Led af Udkastets § 23. Han meente
jo ganske vist, at den Betragtning, der var

fremkommen her i Thinget om, at hele Para-
graphen kaldt udenfor Lovforslagets Ramme,
ikke var rigtig, idet Paragraphen stod i na-
turlig Forbindelse med Lovkastets øvrige
Indhold; men det var dog fornemmeligt med
Hensyn til det første Led, at han meget stærkt
betonedes denne Forbindelse. Han meente, at
den maatte siges at være uopløselig, og at
Lovforslagets Stæbne, dets Udsigt til at blive
til Lov vilde være afhængig af, om denne
Deel af Paragraphen vedtoges her i Thinget,
eller ikke. Jeg siger, at denne Adskillelse har
glædet mig, — idet jeg vistnok tør troe, at jeg i
denne Henseende ikke har misforstaaet den høit-
ærede Justitsministers Foredrag, — thi jeg troer
virkelig, at der er meget væsentlig Forskjel mellem
disse to Dele af Paragraphen; jeg har jo allerede
ved 1ste Behandling antydet, at efter min
Anskuelse fortjente den 2den Deel af denne
Paragraph ikke at blive ophøiet til Lov, og
jeg tilstaaer, at de Forhandlinger, der senere
have fundet Sted her i Thinget, have snarere
bestyrket mig i denne Anskuelse end bragt mig
til at fravige samme. Det glæder mig ogsaa
af den Grund, at det hidtil under denne
Sags Behandling har været mig muligt at
være den høitærede Ministers Allierede, og det
vilde gjøre mig meget ondt, om en Dissens
paa et væsentligt Punkt skulde endogaa maas-
kee bringe Lovens i Fare. Efter den stærke
Begrundelse, som den første Deel af denne
Paragraph har fundet her i Salen, skal jeg
ikke dvæle længe ved den. Den høitærede
Minister har fuldkommen Ret i, at den ud-
vider Testationsretten, og det høie Thing vil
vide, at den gjør det væsentlig for Sæde-
gaardseierne, idet jo efter de Love, der ere
eetere, i Virkeligheden alle andre større
Landeindomsbesiddere, ja Landeindomsbesiddere
ned til 1 Ed. Hartkorn, isørveien være i Be-
siddelse af Selveierbonders Testationsret. Det
er altsaa Sædegaardseierne, som den giver en
meget betydelig Testationsret, og derved et Middel
til at bevare Eiendommen i deres Familie.
Den Eigestilling for alle Landeindomsbesiddere,
der derved tilveiebringes, maa jo ganske vist
anbefale denne Bestemmelse, om det ogsaa kan
siges, at allerede foregaaende Love, og navnlig
§ 27 af den muggældende Arvelovgivning, have